

ZA ROMANTIKOU NA YUKON - 7.

Neděle, 05. července 2020

Otevřela jsem ho a těsly se mi ruce. Váďla jsem od koho je podle tak známého pá-sma na oběi. "Prosím, pá Alence, je to velice důležité!" Kde vzal adresu? Váďy já jsem mu žádnou neposlala... Alenko, miláku můj - nemohu tomu stále uvěřit, jsem sár-rin páedstavami. Jednou chmurnými, hned nadějnými - kolem je náhle stráždný, hrozně ticho a k zbláznění. Nevím kam se otočit, zavolat, co je s Tebou, žádná zpráva - prázdná pusť. Musím se vymluvit aspoň do téhle námě zprávy, která mi zosobňuje tebe, abych se nezbláznil.

V práci se modím, aby ušly byly těmi, odpoledne, aby byla noc a v noci nezahmouš-m oš.

Stojím u okna, dívám se na hvězdy a volám Tě, lůbím Tě, naplním oš, uš, e Tě najednou uvidím... Strášené potěbuju - aš mi to svár-rin vnitřnosti "páevaluji se v posteli sšim, samota a práždný mne drtí; najednou je tu nová naděje, vára.

Prosím tě pro všechno na světě "vrať se mi!

Alenko, prosím Tě, promiň mi ten chaotický věbuch, ale musíš to ven, nezvládám sebe ani pero, nemám žádnou zprávu ani lůstek, nic, a nevím, co se stalo a nemohu nijak s Tebou mluvit, mlčet, práť se "mám o Tebe hrozný strach a je mi zle.

Tento dopis začnem psát, páesto e nevím, kdy se ozveš "jestli se najednou objevíš, kdy mi napíšeš, kdy napíšeš adresu, a co se bude dít dít. Musím Ti páesto každě den Tvě nepřetomnosti napsat a vypsát své skutky, abych aspoň takhle byl poš s Tebou.

Alenko, proš jsi nepokala, aš se vrátím-m, strážně jsem se na Tebe těšil. Byl jsem hrozně šim uprostřed lidí, kteří věbec nezajmali.

Odloučená- mou lšku tak zvěšilo, e jsem si tě aš idealizoval, a nemohl se doškat konce dovoleně, ... věš mi tě Alenko!

Uš neměš u dš, odpusš mi, e jsem tě v šch posledních dnech ne dost chšpavě a citlivě vněmal, ale bylo to zmatkem ve mně, spšchem, chaosem páedstav, bšzně z páedsudkš a lidské zloby. Jsem sár-rin neustáym páš kdyš si vzpomenu na Tvě orientaš- smysl..

Alenko, vrať se ke mně, nesměme ve jměnu slabosti zradit naše páisouzenš.

Hrozně tě potěbuju, cš-tš-m to věc a věc a věc s každě dnem odloučenš- "musíš se ke mně vrátit, elysš

Zmouděš jsem a šekšim na Tvě ortel.

Alenko, udělal jsem mnoho hloupostš, ale věš mi a to ti páš-sašim, aš ti budou řšdci zevnitř a zvenku našeptš; cokoliv, nikdy v šivotě jsem nikoho tak nemiloval, s nikšm mi nebylo tak harmonicky, dobšme, blizce.. po nikom jsem tak netouššil.

Uplynul náš-c od chvěle, kdy jsem začal psát tenhle dopis, jsem jim uš pomalu posedlš - je měšm jedinšm pojštkem, mlěnlivšm spojencem... Neustále se k němu vracím, uš si myšš-m, e ho zštra odešlu.. a zase nic, jen dalšš- ššdky pášibšvajš.

Mãj vÃ-ra v naÃje souãitÃ-, lÃsku, spojenÃ- je nezmenÃjenÃi, houroucÃ-. NynÃ- je vÃjechno kontrastnÃ-, jasnÃ, nezbytnÃ rozhodl jsem se, zÃ-tra jdu za TvojÃ- matkou.

Je to tÃãkÃ© za tÃto situace, ale jÃi musÃ-m. Jsem straÃnÃ sÃim, fyzicky, duÃjevnÃ â€” na hranici sil. Nikdo mnÃ nepohladÃ-, nevysvobodÃ-, jen ty.

DrahouÃku mÃj, napiÃi pro mne nÃco krÃjsnÃho, zjev se, ozvi...!

Modlim se, aby tÃ mÃj dopis naÃjel, miluju tÃ vÃ-c neã¼ kdy pÃ™edtÃ-m â€” chceÃi si mne vzÃ-t i s mÃ½mi chybami?

MilÃãku vraÃ se mi! TvÃj LukÃi.â€œ

Drãela jsem v ruce dopis jako kus dynamitu, o kterÃm ÃlovÃk nikdy netuÃil, Å¾e existuje, a Å¾e mÃ-Å¾e vybuchnout p dechem... kdyã jsem odjÃ-dÃla, myslela jsem, Å¾e jsem skonÃila s LukÃi jem navãdycky, ten mÃj plÃã nad jeho o byl vlastnÃ osvobozujÃ-cÃ-, zahodila jsem vÃjechno za hlavu a opravdu jsem se cÃ-tila volnÃi, nepÃ™ipadlo mi, Å¾e nÃkon ubliãuju, Å¾e nÃkdo se kvãli mnÃ trÃipÃ-, nakonec netrÃipila jsem se kvãli nÃmu dÃ™-ve zrovna tak jÃi?

Tohle, co jsem tu uve™ejnila, je jenom nepatrnÃi Å•Ãsteãka skuteãnoho dopisÃ, jenom pÃr listÃ z celãch tãch dvac vÃ-ce strÃnek â€” vÃjechny ty listy byly jedinou prosbou: VRAÃ SE!

Proã jsem vlastnÃ odeÃila?

Bylo to kvãli nÃmu? OdeÃila bych, kdybych si byla naprosto jistÃi naÃi-m vztahem?

Nebo mi Åilo hlavnÃ o volnost?

ProsÃ- mne, abych si ho vzala... tedy jeho manãelstvÃ- skonãilo?

Jsem pÃ™ipravenÃi na to mÃ-t 7letÃ© dÃ-tÃ?

Mãim prÃivo nÃkoho tahle zniãit?

Najednou jsem nevãdãla, co mÃim dãlat dãil, ten chaos, o kterÃm mluvil LukÃi, byl najednou ve mnÃ a jÃi jsem se zase cÃ-tila naprosto ubita.....daleko vÃ-c, neã¼ kdyã jsem bojovala v Tunisu o pÃ™eãitÃ-..

Å la jsem se projÃ-t po plããi. Alain se vrãtil z prãice a pÃ™iãel za mnou.

Nedokãzala jsem mu nic vysvãtlit, jenom jsem mu aã¼ do noci plakala v nãiruã-.

Druhã den jsem poslala struãnã telegram LukÃi: VracÃ-m seâ€!

Alena,
Yukon

